

ЄВГЕН СТАНКОВИЧ**До 70-річчя від дня народження**

Що означає сьогодні «бути Станковичем», тобто носити не просто відоме, а знамените в артистичному світі ім'я? Це банальне запитання, штамповане в численних ювілейних публікаціях, все ж спонукає до пошуку небанальної відповіді.

Сказати, що ім'я композитора Євгена Станковича сприймається багатьма як знакове — це майже нічого не сказати. Адже воно ніби вбирає в себе найцінніше, що має в своєму активі вітчизняна музична традиція: романтичну пристрасність М. Березовського і класичну шляхетність Д. Бортнянського, елегантну європейськість М. Лисенка і геніальний націоналізм М. Леонтовича, теплий ліризм Л. Ревуцького й інтелектуальну напругу Б. Лятошинського, а надто — одвічний історичний шем мелосу та сповідальний характер української духовної інтонації.

До названих ментальних складових композиторського стилю Є. Станковича найбільшою мірою, само собою зрозуміло, долучаються його власні, індивідуальні риси: потужний концепційний симфонізм мислення; особлива енергія вислову, яку можна вважати свого роду емоційним «натиском пера»; композиційна владність вродженого драматурга; натхненний, психологічно правдивий тематичний малюнок... — словом, усе, що перетворює досить стриманих і прагматичних сучасних слухачів на охоплену дивом співпереживання, емоційно монолітну аудиторію однодумців.

Звичні вияви офіційного визнання з боку держави, заслужені нагороди та почесні звання, постійна увага преси, тобто гучне, «матеріальне» наповнення імені часто вводять публіку в оману, змушуючи її повірити в міф про те, що *бути Станковичем* легко, необтяжливо, що за цим стоїть лише ефектна гра славою і талантом. Проте насправді це означає зовсім інше, а саме — виснажливу щоденну працю тіла і титанічні зусилля душі, здатність тримати планку на заданій ще в молоді роки недосяжній для інших висоті і фантастичні сили не просто нести вантаж відповідальності, а ще й рухатись завжди впевнено і рівно, без жодних творчих перекосів.

Рідкісна за своєю цільністю особистість Євгена Станковича однаково відверто розкривається як у його музиці, так і в словесних виступах. У них він постає перед нами як митець, що намагається осягнути всі глибини і суперечності життя, віддати належне його трагедійності і водночас залишити за собою право на просте і здорове сприйняття, на сковородинську філософію любові, на соковиту козацьку іронію і м'яку посмішку щасливої людини, закоханої в цей недосконалий світ...

Якби не скромність та ледь не сором'язливість, неймовірно в наш час розвинених п'яро-технологій, своїм девізом композитор міг би обрати такий: прагнути бути над-людиною у творчості і залишатися людиною в житті. Можливо, це і означає «бути Станковичем».

Олена КОРЧОВА

кандидат мистецтвознавства,
доцент НМАУ імені П. І. Чайковського**РОСТИСЛАВ КОЛОМІЄЦЬ****До 70-річчя від дня народження**

Член-кореспондент НАМ України, кандидат мистецтвознавства, професор КНУТКіТ імені І. К. Карпенка-Карого Ростислав Григорович Коломієць — людина неординарна, митець широкого прикладання творчих сил: режисер, педагог, історик театру, критик, перекладач, театральний діяч.

На теренах національної театральної культури режисер здійснив чимало постановок, які по праву збагатили скарбницю українського сучасного театру. Це, зокрема, «Каса маре» Й. Друце та «Майська ніч» М. Старицького та М. Лисенка (Київський український академічний драматичний театр ім. І. Франка), «Суєта» І. К. Карпенка-Карого (Кримський академічний драматичний театр ім. М. Горького), «Жарти жартами» О. Підсухи (Тернопільський академічний театр ім. Шевченка) «Життя прекрасне» за А. Чеховим (Коломийський академічний драматичний театр ім. І. Озаркевича). Чимало вистав у режисурі Р. Коломієця відбулося й за кордоном. Одна з них — «Прометей прикутий» Есхіла — отримала Гран-прі на Міжнародному фестивалі античної драматургії в Епідавр (Греція).

